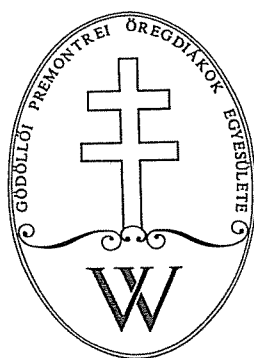

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2011.

II. félév

Főtitkári beszámoló.

Lassan elmúlik a 2011-es esztendő. Nem volt kerek év, kerek évfordulók nem tették emlékezetessé. Tettük a dolgunkat, emlékeztünk múltunkra és építettük jövőnket. Kis lépésekkel: „...kis lépés az emberiségnek...” mondhatjuk mi is, de ezek a lépések számunkra olykor megerőltetőnek tűnnek. Mégis, mindig közelebb juthatunk azokhoz a célokhoz, amiket elérni szeretnénk. Bízunk benne, a kis lépések is eredményre vezethetnek.

Eredmények? Dicsekedésre okunk nincs, de azért szégyenkeznünk sem kell. Szent Norbert napi ünnepségünket megtartottuk, sokan voltunk együtt, de inkább csak az „idősebb” korosztályok. Ez kár. Öröm azonban a Posztmi-Premi Kaszinó összejövetelek iránti érdeklődés, ahol csak a fiatalabb korosztály látható. Ez is kár. Sajnos tudomásul kell vennünk, a két generációs szakadék csak nagyon nehezen áthidalható. Ezzel kell élnünk.

Programjaink – terveink szerint – megvalósultak. Iskolai sporttalálkozó, egyesületi tájékoztatás, egyetemi jelentkezéshez tanácsadás, farsangi bál. Ez utóbbit külön ki kell hangsúlyozni, nagyszerűen sikerült, méltón jubileumi – ötödik alkalom – mivoltához. Tavaszi kirándulásunk – enyhén szólva – nem tartott nagy érdeklődésre számot, talán öten voltunk. Nem a szervezők hibája, de mégis meg kell gondolni.

A Posztmi-Premi Kaszinó sikeres, lendületes, érdekes előadásokkal kezdődött. Folytatni kell, az egyesületi együttlétnek ez az egyik, talán legjárhatóbb útja!

Évfolyamfelelősök? Keressük az utat, mi a megoldás tagságunk együtt tartására, érdeklődési körünk ébren tartására. Közvetlen kapcsolat, vagy a Cyber-tér igénybevétele? Megoldandó feladat. Eredmények, kudarcok, de azért együtt vagyunk és törekszünk rá, hogy együtt is maradjunk.

Halottaink egyre többen. Elment Dragsits Ottó, Sármezey Árpád, Egyesületünk markáns egyéniségei voltak. Nyugodjanak – a többiekkel együtt – békében. Ottóval a három Dragsits testvér mindegyike – mindhárman premontrei diákok voltak – eltávozott közülünk.

Elkövetkező feladataink. Sok minden van. Menetrend szerint az őszi Sport-napok, Tájékoztatások, VI. Öregdiák Bál. Tavaszi kirándulás.

De a legfontosabb:

2012-ben lejár jelenlegi vezetőségünk mandátuma, új vezetőség-választásra kell sort kerítenünk. Sármezey Árpit idézve:

*„Lassan mi is készülődünk,
időnk rövidül,
nyugszik a nap mifelettünk,
alkony vesz körül.”*

Új, bővülő feladatainkra alkalmas vezetőséget kell választani. Megalakul a Választási Jelölőbizottság. Feladatuk az Egyesület új vezetőségének kijelölése. Felelősségteljes feladat, olyan egyesületi tagok feltalálása, akik szívükön viselik Egyesületünk sorsát, de amellet kellő eréllyel és lendülettel tudnak azon dolgozni, hogy kijelöljék közös céljainkat és gondoskodjanak azok megvalósításáról. Tevékenységük megítélése és elbírálása tagságunk feladata, a 2012. évi Szent Norbert napi Közgyűlés Vezetőségválasztó ülésén.

Várady-Brenner András (1950)

Jegyzőkönyv

a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete közgyűléséről 2011. június 4-én

Az Egyesület alapszabálya előírja az évenkénti közgyűlést, és erre legalkalmasabb a Szent Norbert ünnepkor összehívott egyesületi találkozó. A program szerint 10-kor gyűltünk össze a templomban, ahol Polcz Iván alelnök megnyitotta a közgyűlést, de mivel a szükséges létszám (kb. 250 fő) nem volt jelen, ezért be is zárta. Közölte, hogy a szentmise után ül össze a közgyűlés, amely akkor már a létszámtól függetlenül határozatképes lesz.

A szentmise után, amelyet Ullmann Péter perjel celebrált és Eördög László egyesületi elnök mondott beszédet, 10,45-kor kezdődött az újra összehívott közgyűlés. Először Várady-Brenner András főtítkár felkérte a közgyűlési jegyzőkönyv vezetésére Mayer Lászlót, a hitelesítésre Erdélyi Zsuzsannát és Szakmány Csabát. Köszöntötte régi Gimnáziumunk megjelent tanárait, Kovács Kolos Bélát és Bernard L Calloc'h-ot, valamint a résztvevőket.

Ezután Ullmann Péter perjel számolt be a Rend életéről, amelyben nincs semmi különleges. Fényi Ottó atya jelszava volt, hogy inkább létezni, mint látszani! A rendi létszám kicsi, de akik vannak, nagyon lelkesek. Ez érvényes az itt lévő diákokra is.

A közgyűlés további részében a főtítkár beszámolt az elmúlt egy évről, megemlékezett halottainkról, diákokról és tanárokról, így Hűvösvölgyi Pál budafoki tanárról is. Emlékeztetett a kerek évfordulós tanárokról. Jelentős dátum a mai: Trianon aláírása 91 éve volt, az új iskola első érettségije 11 éve! Egyesületünk a hagyományt próbálja folytatni, a közös célokat igyekszik megvalósítani. Az öregdiák generációk közötti nagy korkülönbség miatt is fiatalításra van szükség. Az előző évi közgyűlés óta történt események a munkatervünknek megfelelték. A Mikulás kupa sikeres volt, az érettségizők tájékoztatásáért és az öregdiákból sikeréért köszönet a szervezőknek és a résztvevőknek (utóbbi pozitív szaldóval zárt). Januárban felavattuk a gödöllői fogolytábor emléktábláját, a Fényi Ottó ösztöndíjra pályázók kiválasztása megtörtént. Kiegészítettük a kuratórium tagságát, elnöke Bajnóczi István. Egyesületi titkár lett Illés Gábor, elnökségi tag Mező Péter. Az idei kiránduláson mindössze öten vettek részt! *Kérte az ifjúság aktívabb részvételét az Egyesület munkájában.* Ennek kapcsán örömmel nyugtázta a Posztmi-Premi klub létrehozását. Az új gimnázium első érettségizői már közel harminc évesek! *Új vezetőség választása lesz 2012 júniusában,* erre januárban jelölőbizottságot kell létrehozni. Az idei pénzügyi helyzet jó, pozitív szaldóval zárul az elmúlt év. A következő évre is ezt tervezzük, 650 ezer Ft bevétel és ugyanennyi kiadás az előirányzat. Elkészültek a körlevelek, a honlap rendben van. Ezután kérte a Közgyűlést a főtítkári beszámoló, az új elnökségi tagok, a kuratórium elnökének és a költségvetésnek a jóváhagyására. *A közgyűlés valamennyi előterjesztést egyhangúlag elfogadta, a javasolt személyeket megszavazta.*

Bárdy Péter igazgató üdvözölte Bajnóczi Istvánt a kuratórium elnökeként, meg Bernard Le Calloc'h-ot, aki eljött az ünnepre. Beszámolt az iskolai eseményekről: az érettségikről, az előző napi iskolai Szent Norbert ünnepéről, a pályázatok díjazásáról, valamint arról, hogy a gimnázium az országos átlag feletti eredményeket ért el. Erről a körlevélben is adtunk tájékoztatást.

Erdélyi Zsuzsanna ismertette az Ellenőrző Bizottság jelentését, amely a 2010-es évre és a 2011-es év 1. félévére vonatkozik. A gazdálkodást rendben lévőnek találták, az adatok a vagyon kisebb mérvű gyarapodását mutatják. A Szent Norbert ünnepi ebédek várhatóan pozitív egyenlegűek lesznek. *A jelentést a közgyűlés egyhangúlag elfogadta.*

Várady-Brenner András ezután a közgyűlés hivatalos részét befejezettnek nyilvánította.

A jegyzőkönyvet készítette Mayer László. Hitelesítette: Erdélyi Zsuzsanna, Szakmány Csaba.

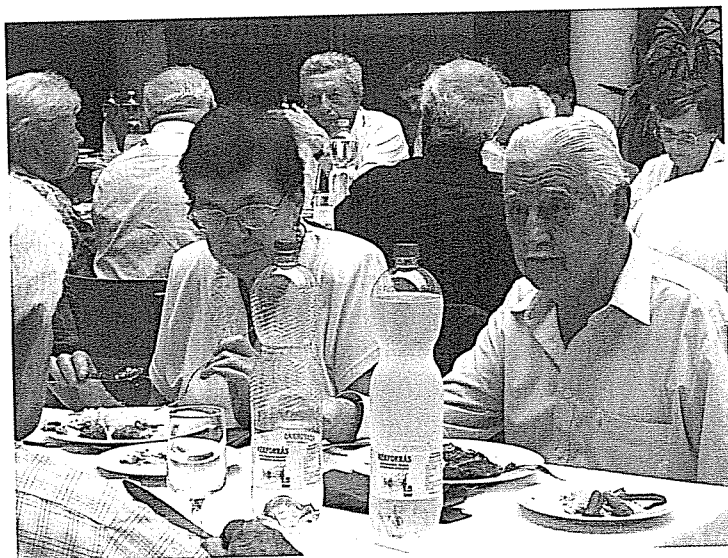
Az ünnep további eseményei

A jubiláló évfolyamok és a társegyesületek beszámolóit következtek. Mező Péter összefoglalót mondott az általa megszólított öregdiáktársak leveleiből, majd az 1946-ban és az 1951-ben végzetekről kaptunk rövid beszámolókat. A 2001-ben és 2006-ban érettségizett osztályokról szóltak az osztályfelelősök. Ezután az idelátogató nagyváradiak nevében Pásztai Ottó üdvözölte az ünnep résztvevőit és beszámolt az életükről. A kassaiak levelet küldtek, a budafokiak képviselője zártak a délelőtti programot. A kopjafás emlékmű megkoszorúzása után az aulában volt az ebéd. Utána a premontrei temetőben koszorúztuk meg Fényi Ottó sírját.

Mayer László

Pillanatképek a Szent Norbert ünnepi ebédről

Nagyváradiak asztala Pásztai Ottóval és nejével.

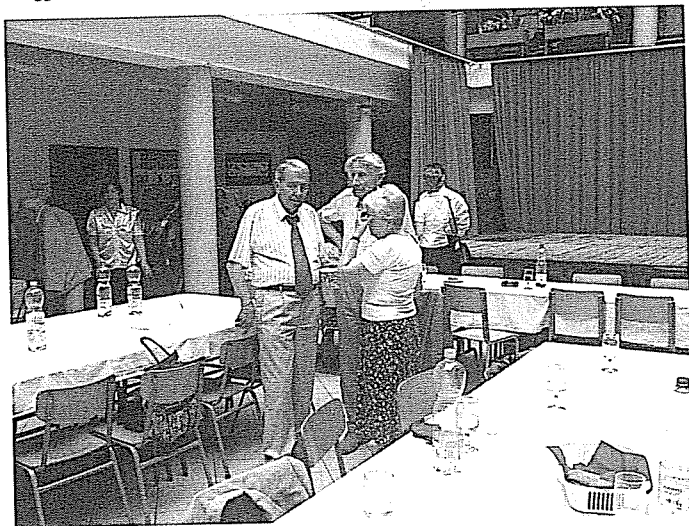

Jobboldalt az ebédelők néhány asztala felülnézetben.

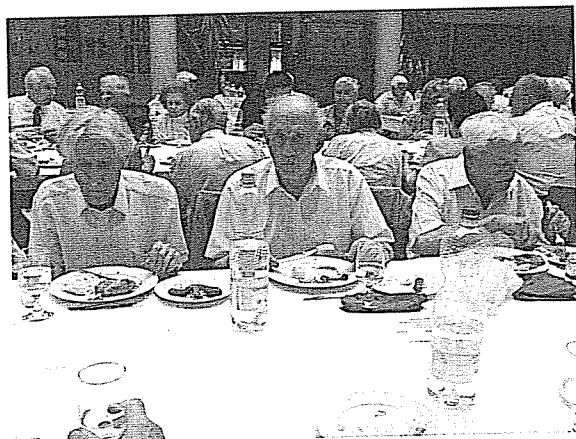
Szászdi Konrád (1945) lányával és fiával Guatemalából.

Lejjebb: Az ebéd végén beszélgető csoport:

Szintbeli kép az ebédelőből.

Az 1945-ös évfolyam néhány tagja

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 43. sz. kiegészítése és változások
2011. március 15-től 2011. október 15-ig (**lapzártáig**).

• **Elhunytak:** Kirchhofer József (1938/B évfolyam, megh. 2010, Gödöllő), Dragsits Ottó (1940. évfolyam, megh. 2011.10.01, Gödöllő), Sármezey Árpád (1943. évfolyam, megh. 2011.06.07, Bath), Bokor Emil (1944. évfolyam, megh. 2010, Gödöllő), Galambos Endre (1947 évf, megh. 2011.08.20, Bp), Szentimrei László (1947. évf, megh. 2011.05, Gödöllő; nem volt tag), Gáll Ernő (1948. évf, megh. 2011.09, Gödöllő), Balogh Béla (1949. évf, megh. 2011.03, Kistarcsa), Schalkház Lipót (kassai diák, megh. 2011.02, Perenye), Horváth László (helytörténész, megh. 2011.04.09, Bp), Húvösvölgyi Pál budafoki tanár (megh. 2011, Bp).

• **Tagsági névsor változásai:** lásd a 23. oldalon.

• **Házasság:** Tóth Linda (2004/A) és Papp Mátyás (2002/A) március 12-én; Szakmány Csaba (2005/A) és Rákóczi Melinda július 30-án; Márkus Dóra (2005/B) és Máthé László házasságot kötött; Katona Éva (2005/B) férjhez ment Kustra Tamáshoz.

• **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy búcsút vehessünk.

• **Tagdíj és befizetések:** A 2011. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. Az Egyesület Választmánya a nem fizetőknek türelmi időt adott, de – az Alapszabály értelmében – a nem fizető önmagát zárja ki a tagságból. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazalátogatóval küldjék el a tagdíjat. Bankszámlával rendelkező nevére szóló átutalás is megfelelő.

• **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

• **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulókat segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!

• **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének. Jelenkezésüket örömmel várjuk! Jelenleg érvényes egyesületi tagjegyzékünket a 2011/1 körlevélben adtuk közre. Változások a mostani körlevél 23. oldalán.

• **Programok:** jövőre is tervezünk kirándulást, előzetes javaslatokat közlünk a 23. oldalon. Ha van más javaslat, azt is szívesen fogadjuk. Végleges felhívás a tavaszi körlevélben lesz.

• **Jubiláló évfolyamok 2012-ben:** az 1932-ben, 1937-ben, 1942-ben, 1947-ben, 1952-ben, 2002-ben és 2007-ben érettségizett öregdiákok készüljenek jubileumi összejövételükre!

• **Könyvvásárlási lehetőség:** Az eddig megjelent 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv (1998-as) javított kiadása; kapható még a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes); mindezek kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén (lásd alább) vagy az évfolyamfelelősöknél.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

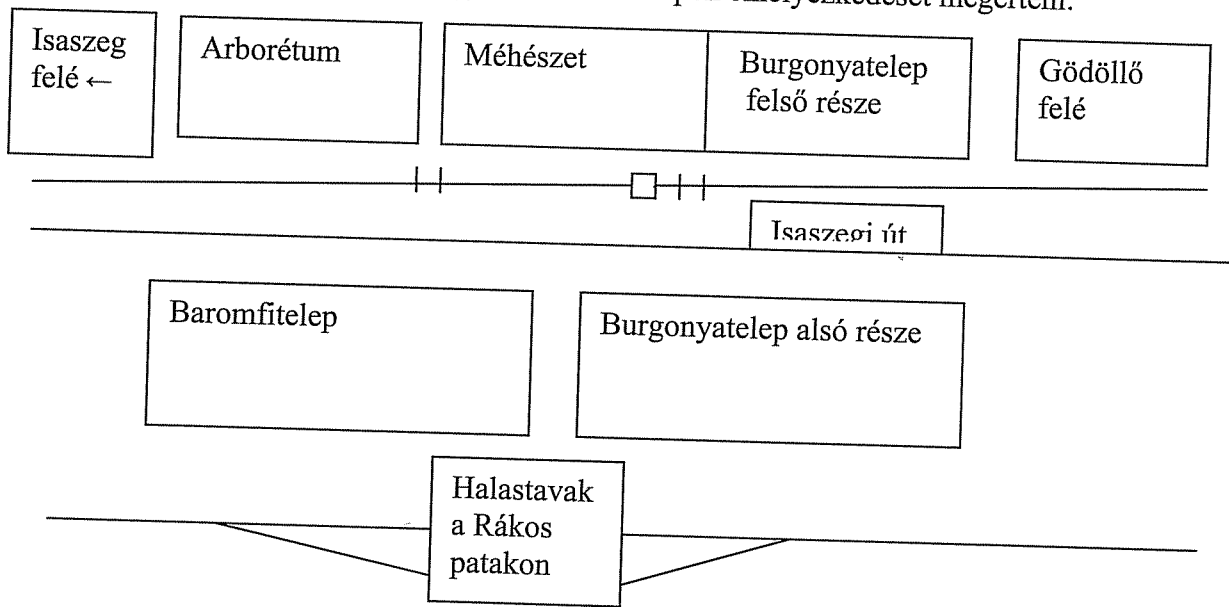
Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varadybrenner@t-online.hu)

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

Gödöllői kirándulásom, egykori emlékeim felfrissítése

Régen készültem erre a kirándulásra. Augusztus elején vonattal mentünk feleségemmel Gödöllő Állami Telepek vasúti megállóig. Az állomást már régebben hátrább helyezték Isaszeg felé, mint ahol az én időmben volt. Itt ugyanis egy katonai üzem épült, Járműjavító néven. Ezt a József főhercegről elnevezett arborétum területén helyezték el. A megálló most a gyár bejáratánál van, a vasút másik oldalán a Baromfitelephoz lehet eljutni. Gyerekkoromban az állomás a Méhészet bejáratánál volt. Alábbi vázlatomban igyekeztem az állami telepek egykori elhelyezkedését megmutatni. Az akkor még létező Burgonyatelep felső részén volt a házunk (édesapám volt a telep vezetője). Ma már csak a Méhészet és a Baromfitelep létezik, Kisállattenyésztési és Takarmányozási Kutatóintézet néven. Vázlatomon a régi elrendezést mutatom be. A Rákos patakot és a halastavakat is feltüntettem, mert így lehet az egykori állami telepek elhelyezkedését megérteni.

Az ábrán a méretarányokat nem sikerült jól érzékeltetni. A Burgonyatelep felső részének Gödöllő felé eső végében egy fákkal benőtt árok van. A két-két függőleges vonallal megszakított vasúti sín a sorompós átkelést, a négyzet az Állami Telepek megállót jelöli. A vasúttal párhuzamosan fut az országút, amely most ezen a részen is az Isaszegi út nevet viseli. A felső részen lévő lakóházunkhoz vezető útra a sorompó felnyitása után lehetett felmenni.

Édesapám a Burgonyatelep felső részének legmagasabb pontján egy nyitott betonmedencét (ciszternát) épített, amelybe a Rákos patak vizét szivattyú nyomta fel. A telepet földbe fektetett csőrendszer hálózta be, és a megfelelő sűrűséggel elhelyezett csatlakozó vízcsapokról lehetett vizet venni. 1920-ban öntözőcső-rendszert szerzett be Ausztriából. Ezek az akkori módszer szerint felépítve, 10-15 m hosszú acélcsövekből álltak, 2-2 vízsóró rózsával voltak felszerelve, és az egyes szakaszok bakokon álltak. Ezeket az öntözőcső szakaszokat össze lehetett kapcsolni, és így hosszabb, akár 100 m-es esőztető rendszerrel lehetett pótolni az esőt. Az 1920-as évek elejétől 1944-ig működött e hálózat (amíg a telep fennállt). Az öntözés azért kellett, mert ez a felső rész elég száraz talajú, de sokféle burgonyát és más növényt is termelt, illetve kísérletezett ki édesapám. A felső rész közvetlen szomszédságában volt a Méhészet. Az alsó részhez a vasúti sorompón volt átjárás. Ide nyaranta fürödni, telente korcsolyázni mentünk le. Itt voltak az állandó alkalmazottak lakásai, az istállók, a csűrök, a kocsiszínek stb.

A ház elhelyezését és a környezetét elég jól mutatja az egykor általam készített fénykép, melyet a következő oldalra illesztettem be. A képet a gyümölcsöskert felső végében felállított, csigalépcsőn feljárható, meteorológiai műszerek elhelyezésére szolgáló acéloszlopról készítettem. (A jobb alsó sarokban egy mérőműszer doboza látható.) Az oszlop egy vonalban volt a ciszternával. A házat az

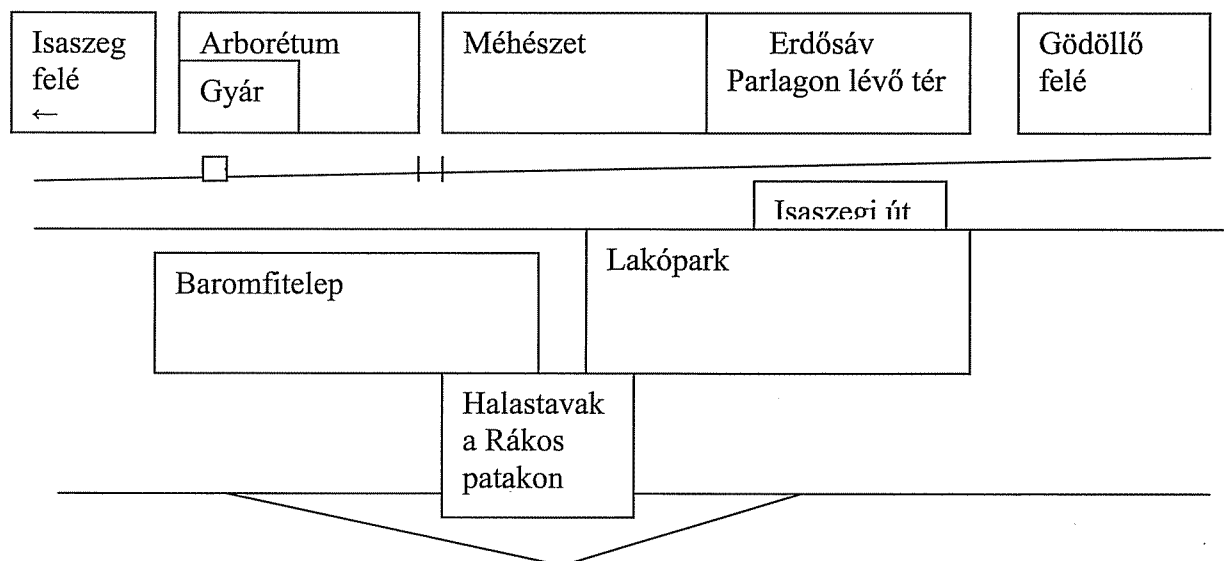
1945-ben történt lőszerrobbanás nagyon megrongálta. Amikor 1945 májusában, szüleim halála után elköltöztünk, az épületet széthordták, a Burgonyatelep területét a földosztás során felparcellázták.

Mostani kirándulásom során, a vonatról leszállva először a Gépgyárat pillantottuk meg, de az

szombaton zárva volt. Ennek végében egy fékpróba pályán lehetett eljutni az 1902-ben létrehozott Arborétum bejáratáig. Ezt valamikor nagyon szépen ápták, ide gyakran jártunk a Méhészeten át. Most kevésbé gondozott. Az erdész fia, Miltényi Ferenc iskolatársam volt, ő 1943-ban érettségizett. Nem mentünk beljebb, csak a bejáratot és a régi erdészházat néztük meg. A szomszéd Méhészetben megtaláltam a régi

épületeket. Itt van a Kisállattenyésztési és Takarmányozási Kutatóintézet adminisztratív központja, a Méhészet és a Baromfitelep irodái is. A szép épület képe lent látható. További épületek is vannak itt: lakóházak, méhészeti eszközöket tartalmazó épületek és méhkaptárak. A Méhészetet 1899-ben alapították. Az alábbi rajz a terület mostani helyzetét vázolja.

A Méhészetből megpróbáltunk a régi úton átmenni az egykori Burgonyatelepre, de az akkor szép akácos erdő, mely a mézgyűjtést szolgálta, elvadult, a liánok, csalánok és rozzant bódék között csak nehezen tudtunk átvergődni. Végül elérkeztünk az akácos szélére, ott meg egy megműveletlen parlagot találtunk, melynek felső részén egy erdősáv látható. Ez talán egykori házunk helyét is elfoglalta (valószínűleg későbbi telepítés). A cisterna helyét jelző nyírfáknak csak a csúcsa látszott. Nagyon lehangoló volt a kép, a régen szépen gondozott területből gazzal benőtt vadon lett. Alig

győztük a sok bogáncsot és a tapadós gyomterméseket öltözetünkről leszedni. Az egykori telep szélén most is meglévő árkon átkelve Gödöllő határára jutottunk, ahol egy virágkertészetben növényeket öntöztek. Mögötte, a város szélén új házak épültek. Egyik épülő házhoz átmenve a Podmaniczky utcába jutottunk. Itt szép új házak ellensúlyozták a korábbi látványt. Elég fáradtan mentünk ezen végig. Nagyon megörültünk, hogy a végén már a Valkói út sorompóját találtuk.

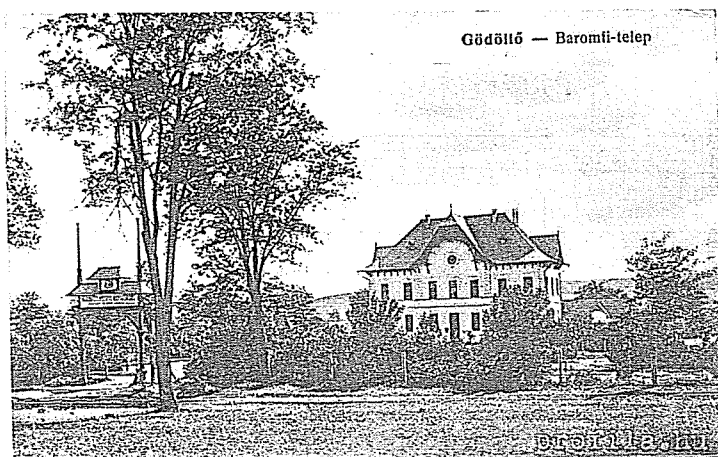
Az állomáson a szépen rendbe hozott királyi várótermet fényképeztük le, majd az egykori kastélyparkban lévő étteremben megebedtünk.

Utólag megnéztem egy a Burgonyatelep alsó részéről nemrég kapott új légi fényképet, amelyből kiderült,

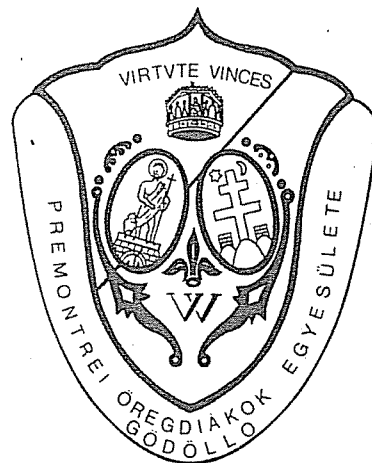
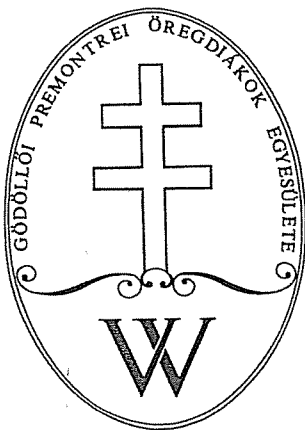
hogy itt egy lakópark épült. E képen látható az egyik tó is, mely a Rákos patak kiszélesedéséből alakult. Idejártunk annak idején nyáron fürödni és télen korcsolyázni. Innen jött a kocsis értünk, ha Gödöllőre vagy más helyre lovaskocsival mentünk. E kirándulásunkkal sok régi emléket is sikerült felfrissíteni!

Végül hadd említsem meg a Baromfi-telepet, mely az egykori állami telepek harmadik egysége volt. Most is áll az emeletes központi épület, melynek archív képe itt látható. A baromfi nevelésére szolgáló sok segédépület most is jól mutatja az 1898 óta működő telep életét. Azóta sokat fejlődött ez a Magyarországon fontos kísérleti és tenyésztési gazdaság.

A látottakból és a különböző forrásokból gyűjtött információkból sokat tanultam én is, remélem, hogy az olvasók számára is hasznos és érdekes lesz!

Mayer László (1945)

SÁRMEZEY ÁRPÁD (1925 – 2011)

Jómagam mint negyedikes gimnazista 1938-ban lettem bentlakó, ún. konviktor a Gödöllői Premontrei Intézetben. A következő év őszén, mint újonc jelent meg Árpád, akit mindannyian Árpinak neveztünk el. Itt jegyzem meg, hogy ezidőben ő kissé selypített, úgyhogy egy ideig az Ájpi elnevezéssel illettük, és mivel az osztályból másodmagával a francia nyelv helyett a görögöt választotta, bizony még prefektusi szinten is a göjögös jellemzés gyakran előfordult. Az intézetben még az akkori körülményeknek megfelelő rendkívül szigorú rend uralkodott. Minden ténykedés kezdetét és végét az egész épületben hallható dudahang jelezte. Erre ébredtünk reggeli 6 órakor, ez jelezte a délután séta, tanulási idő kezdetét és végét, az esti egy órás szórakozás lehetőségét, valamint a ½10 órai lefekvést. Az önfegyelmet célzó intézkedés volt, hogy az étteremben az asztaloknál ülve ebéd és vacsora kezdeti időszakában tilos volt a beszélgetés, de amikor a szilencium megszűntét egy jelenlévő paptanár csengője jelezte, frenetikus hangzavar tört ki. Mindenki csaknem egyszerre igyekezett szomszédaival beszédbe elegyedni. Az intézet területét nem volt szabad elhagyni, kijárás egyáltalán nem volt. E szigorú beskatulyázás ellen a fiatal természet különböző csínyekkel igyekezett kitörni és ebben Árpi élen járt. A májusi cseresznyelopások megszervezésével, amikor éjnek idején az épület valamelyik földszinti ablakán kimászva tréningruhában zseblámpákkal ellátva lopakodtunk a dombtetőn lévő kertbe és élveztük a sötétben szedett cseresznye ízét, vagy amikor a víztorony kulcsát megszerezve szintén éjnek idején villanyfőzőlapon krumplit sütöttünk a toronyban és kortyoltuk a bort, amihez egy bejáró osztálytársunk révén jutottunk. Mindezek előkészítése, megszervezése több napot, hetet vett igénybe, és ez a „Vorfreude“-val együtt járó izgalom-örömerzés megszakította az intézet egyhangú életét. Ezek a vállalkozások rizikósak voltak, és a nyilvánosságra jövetel esetén bizony számítani lehetett volna komoly következményekkel. Árpi jószívűségét és önzetlenségét példázza a születésnap csomagja tartalmának szétszórása. Általános szokás volt, hogy a születésnapra otthonról kapott élelmiszersomagot, miután többi társainkat megvendégeltük, szekrényünkbe téve magunk fogyasztottuk el. Árpinak édesapja születésnap megemlékezésére Meinel-csomagot küldött, amit ő kinyitás után a közösség tulajdonába helyezte, és mi mindaddig élveztük annak tartalmát, amíg az el nem fogyott.

Tanulmányi eredményei közepesek voltak. Komoly tudással rendelkezett a magyar irodalom és történelem tantárgyakban, míg a számtan, fizika és kémia reáltanokban gyengébben szerepelt. Több előadást tartott az önképzőkörben, visszaemlékszem egy Görgey-témájú előadására, mely számomra élményszerű volt. Sajnos irodalmi tudása, sőt mi több vénája nem talált elismerést oktatói szinten, és ez – a kimagasló tehetségeknek el nem ismerése – bizony általános hibája volt a gödöllői oktatási rendszernek.

12-en voltunk bentlakók, akik a többéves együttlét után 1943-ban érettségiztek. Mindannyian rendezett családi körülmények között, édesapa, édesanya körében gondtalan anyagi körülmények között élve élveztük az otthon létét és lényét. Árpit édesanyja kora gyermekkorában elhagyta, édesapja, mint építési vállalkozó sok időt töltött vidéken. Az otthon jellegét igazából a Kemenes-utcai 4 sz. alatti földszintes lakás, amit Mankó néni, a házmester felesége tartott rendben és látta el annak lakóit élelemmel, nem tudta nyújtani. Árpinak az Intézet és mi barátai, társai otthonpótló jellegét nyújtottunk, és ezért is éltek benne a gödöllői emlékek oly intenzíven és kísérték el egész életében. Ezt bizonyítja, hogy az 1956-os disszidálása során a gimnáziumi sapkáját és érettségi tablónk képét vitte el magával új élete elkezdésére. Érettségi után a Jogtudományi Egyetemre iratkozott. Árpinak a háború – főleg Pest ostromának – borzalmaait a Kemenes utca 4 számú ház lakásában ill. pincéjében sikerült átvészelnie.

A háború befejezése után nem folytatta jogi tanulmányait, hanem a Kertészeti Egyetemre iratkozott és tanulmányait 1949-ben fejezte be. Diplomája kézhezvételét követően az akkoriban Gödöllői Agrártudományi Egyetemnek nevezett intézmény egyik tanszékén helyezkedett el. A sors iróniája, életútja újra Gödöllőre vitte ugyanabba az épületkomplexumba, ahol fiatal diákkora éveit töltötte. A Sármezey család kapcsolata Gödöllővel és a Premontreiekkel nem szakadt meg. Árpád édesapjának 1954. évi nősülését követően született Tóni nevű fia, ha az egyházi iskolák

felszámolása miatt nem is tudott Gödöllőn diákoskodni, gimnáziumi tanulmányait Szentendrén végezte a 70-es évek második felében, ahol is Hajnal Zsigmond, mindannyiunk Zsigája tanította számtanra és fizikára. Ennek a „fiatal Tóninak“ 1993-ban született Bencze névre keresztelt fia jelenleg a Gödöllői Premontrei Gimnázium 7. osztályának tanulója.

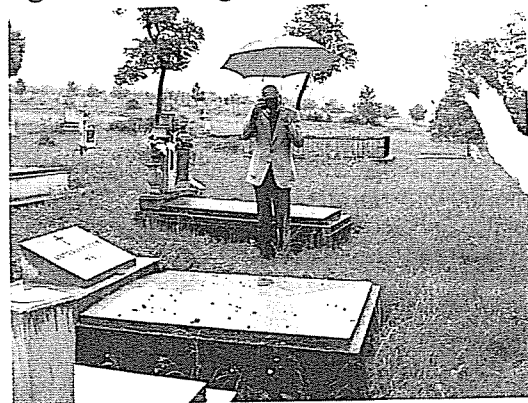
Árpi 1954-ben feleségül vette Istvánffy Évát és az egyházi esketést a Kelenföldi pályaudvar mellett lévő kis templomban Paulay Imre néhai prefektusunk, majd rektorunk végezte. A fiatal pár az 56-os forradalom adta lehetőséget kihasználva elhagyta az országot, majd Angliában telepedtek le. Árpinak eredeti ténykedésének megfelelően sikerült egy kisebb növénynevelő cégnél elhelyezkedni, akiknek tulajdonosai magyar származásúak voltak. 1957-ben született Kristóf, majd őt esztendőket követően Gyuri fia szaporították a kis család létszámát.

Árpi 1966-ban egy növényfejlesztési program keretében Zambiába ment, ahová is Éva felesége és kisebbik Gyuri fia is elkísérte, míg az idősebb Kristóf egy angliai intézetben végezte iskolai tanulmányait. A zambiai tartózkodásnak 1978-ban vége szakadt és Árpiék akkor az angliai Bath-ban telepedtek le, ahol is évekkel ezelőtt egy házat vásároltak. Éva feleségének 1978-ban agyvérzés következtében emlékező tehetségében komoly hiányosságok léptek fel, és egy évig tartó betegsége után elhunyt. A megözvegyült Árpi intenzív irodalmi ténykedésbe kezdett, és versírásokon kívül műfordításokat is végzett. Számos anekdotát is írt. Kedvenc költője Juhász Gyula számos versét fordította angolra, melyek egy ottani irodalmi újságban közlésre kerültek.

A Gödöllői Premontrei Öregdiákok kiadványaiban, valamint a Körlevelekben számos verse jelent meg. Ezek keretében többek között 13 volt tanárunk pár soros rímekben való jellemzése, a „Premontrei diákok hősi emlékműve“, a „Beköszöntő“ c. verseit lehet megemlíteni.

Árpi 2002-ben eladta Bath-i házát és átköltözik North Hamptonba, Gyuri fiáék lakóhelyére egy ott vásárolt kisebb objektumba. Ennek oka egyrészt az, hogy a Bath-ban lévő nagyobb ház fenntartása számára már fizikailag fáradságos volt, másrészt biztonságot jelentett számára, hogy anglikán pap fia, mint kórházi lelkész ténykedik, így betegsége esetén támogatásra tud számítani.

A 2005 júniusi Szent Norbert ünnepség befejeztével Árpi javaslatára a Heckenast házaspárral együtt Sárospatakra hajtottunk, ahonnan utunk másnap a Zemplén-megyei Hejcére vezetett. Ennek a községnek temetőjében van az itteni születésű Hajnal Zsiga sírja és utunk tulajdonképpeni célja a Rá való megemlékezés volt. A temetőnél a kocsiból kiszállva eső vette kezdetét, mely mire a sírhoz értünk záporra erősödött. Ezt bizonyítja az Árpiról készült felvétel, mely őt a sír fényképezése közben ábrázolja. Rövid fohász után megázva tértünk vissza a kocsiba, és nem ártallottuk tréfásan megjegyezni, hogy: „Zsiga, Zsiga jól kibabráltál velünk“. 2005 augusztusában került sor 80. születésnapjának megünneplésére. Erre fiai rendezésében, az ő és feleségeik jelenlétében Pesten egy vendéglő különtermében került sor. Ezen jómagamon és volt osztálytársainkon (Heckenastékon és Lingaur Petiéken) kívül Árpi budapesti rokonai is részt vettek.

A kirándulással egybekötött sikeres 2005. évi együttlétünk ennek megújítására serkentett bennünket. Így a 2006-os ünnepségek után külföldre szakadt négyen Árpi, Czettler Tóni, Elek Tibor és jómagam egy Egerbe vezető útra szántuk el magunkat. Ezt megszakítottuk Máriabesnyőn, ahol a temetőben gróf. Teleki Pál sírjára egy magunkkal hozott koszorú elhelyezésével, egy Miatyánkkal, valamint Himnusz eléneklésével adóztunk a XX század egyik legnagyobb, kétségtelenül legbecsületesebb magyar államférfiú emlékének. Az esti órákban egy egri étteremben felelevenítettük diák-kori emlékeinket, majd másnap Mátrán keresztül folytattuk utunkat hazafelé. Recskén megtekintettük a hírhedt tábor maradványát, és a néhai fog-

lyok nevével feltüntetett emlékműve előtt gondoltunk azokra a szerencsétlenekre, akiknek az emberi aljasság és gonoszsága következtében e helyen milyen megaláztatásban és szenvedésben volt részük. (A fényképen balról, Elek, Czettler, Áрпи.)

2008-ban egy újabb kirándulással egybekötött együttlésre került sor. Utunk ezúttal Balatonfűredre vezetett, ahonnan másnap szigligeti és hévízi megszakítás után Földváron ucsoráztunk. Az, hogy ez a találkozó milyen emlékeket ébresztett fel Árpiban azt jellemezik a 2008 júl. 18.-án hozzám intézett sorai: „*Bizony nem kis mértékben megható volt, amikor öten öt országból (magyarát: Áрпи Angliából, Elek Svédországból, Rohr Brazíliából, Moczárek Franciaországból, jómagam Németországból) és két világrészből összetalálkoztunk. Igaz, az ember szíve kicsit elszorul, hogy valaha mindannyian ugyanazon fedél alatt éltünk és később öt felé szórt szét bennünket a szomorú magyar sors. Sok már nincs nekünk sem hátra, de elmondhatjuk, hogy mind becsülettel éltünk, akkor is amikor az nagyon nehéz volt, és így is fogunk meghalni ! A fiainkat felneveltük, akik szintén becsületes derék emberek lettek. Ez nem kis emberi érdem.*”

Intenzív dohányzás következtében Árpinál egy tüdőtágulás lépett fel, mely ez évben elhatalmasodva általános gyengeséghez vezetett, majd május végén állapota kritikussá vált, míg június-hó 7.-én fiai és testvéröccse jelenlétében elhunyt. Tehetségén túlmenően emberi értékei kimagaslóak voltak. Rendkívül segítőkész, korrekt, önzetlen, igénytelen becsületes ember volt. Mostoha sorsa – édesanyja és házastársa korai elvesztése – ellenére optimista beállítottságú maradt, és emberszeretettel, mely a baráti kapcsolatok ápolásában is megnyilvánult mintaképnek lehet tekinteti. Így eltávozása számosunk számára nagy veszteséget jelent.

Dr. Haidegger Ernő (1943)

Beszámoló a Nagyváradai Öregdiák Egyesület elmúlt féléves tevékenységeiről.

- * A Nagyváradai Várszövetség megalakulása, társtagságra kérték fel az Egyesületet.
- * Ft. Bőjte Csaba lelki napot tartott a Szent László Gimnáziumban, amelyen részt vettünk.
- * Exc. Tempfli József ny. püspök úr 80. születésnapjára köszöntője.
- * Szent László emlékek Itáliában. Horváth Zoltán György magyarországi kutató előadása a Püspöki palotában.
- * A 20-ik Varadinum ünnepi hét (V.15-22) eseményein való népes részvétel. Ennek keretében az Egyesületünk a Szent László Gimnázium növendékeivel közösen Reményik Sándor zenés-verses műsort szervezett "A premontreiek platánja" címmel.
- * A Varadinum záróünnepségén a Színházban, Egyesületünket kitüntették a Festum Varadinum emléklakettel és díszoklevéllel.
- * A Kárpát-medencei Premontrei Öregdiákok gödöllői találkozóján való részvétel.
- * A gödöllői pályázaton részt vett diákok jutalmazása a szokásos havi találkozónkon.
- * Ballagások, évvárók a középiskolákban; könyvjutalmak a diákoknak.
- * Nagyvárad napok a várban. (VII.1-3)
- * Ötven, hatvanéves érettségi találkozók, diplomák biztosítása.
- * Scheffler János püspök boldoggá avatása Szatmáron.
- * Műemlékvédő konferencia Mezőhegyesen (VIII.26-28), két dolgozattal vettünk részt, Bihar megye ipartörténete címmel.
- * Könyvbemutatók, képzőművészeti és fotó-kiállítások.
- * A havonkénti találkozóinkon meghívott előadóink voltak: Sófalvi István, dr. Földes Béla, Cservák Miklós, Voiticsek Ilona, Szebeni Lajos és Szabó Ferencz.
- * A tavasszal kezdődött Szacsavay Akadémia előadásait 5-7 kolléga látogatja.
- * A szavalóversenyeken és iskolai évvárókon ebben az évben 87 kötet könyvet osztottunk szét.
- * Tanévnitó szeptember 12-én a középiskolákban, amelyeken képviseltettük az Egyesületünket, s köszöntöttük a diákokat.

Szebeni Lajos (Nagyvárad)

Párizsban jártunk

Jean-Luc tanár úr már sokadik éve szervez utakat Franciaországba, mind a diákok, mind az iskolánkon kívüli érdeklődők részére. Idén nyáron, az év végi osztálykirándulásunk keretein belül mi is a franciákhoz látogattunk, ahol hat élményekben gazdag, felejthetetlen napot töltöttünk el az egyik legnagyobb, leghíresebb és talán legszebb világvárosban, Párizsban.

Kísérőtanáraink (Babicz Mária – osztályfőnök, Böjtös Zsuzsanna – igazgatóhelyettes/osztályfőnök helyettes és Jean-Luc Cronn – franciatanár) össze-szokottságának, rutinjának és a kimagaslóan jó szervezésnek köszönhetően minden rendkívül gördülékenyen zajlott, nekünk csak a látnivalókkal és azzal kellett törődnünk, hogy minél gazdagabb és szebb élményekkel térjünk haza.

Fő úti célunk természetesen a francia főváros volt, de kirándulásunk során megtekintettük a hatalmas méretű reimsi katedrális, a gyönyörű kerttel rendelkező versailles-i kastélyt és Gizella királyné sírját is a németországi Passau városában.

Párizs sokunk várakozását fölülmulta. Gyönyörű volt. A műemlékek, a múzeumok a maguk felbecsülhetetlen értékű kincseivel, a kis utcák a kávézókkal és az egész város hangulata mindenkit magával ragadott.

Mikor rácsodálkoztunk a Louvre monumentalitására (hiszen minden túlzás nélkül mondhatjuk, hogy egy teljes hét kevés volna, hogy minden tárlatát bejár-juk), mikor a Sacré-Cœur árnyékában letekintettünk a Montmarte-ról a fehér városra, mikor a Moulin Rouge előtt fényképezkedtünk, mikor a Champs-Élysées végén először pillantottuk meg a Diadalívet, vagy mikor este a gyönyörű fényben pompázó Eiffel-torony látványa miatt ámultunk; mind-mind valóban életre szóló élmény volt. Nem beszélve a múzeumok festményeiről, szobraitól és

régészeti leleteiről, melyeket végre nemcsak a művészettörténet könyvünkben láthattunk, hanem valóban szemtől szemben álltunk például Rodin „A gondolkodó” című híres szobrának töprengő arckifejezésével, Hamurapi törvénykönyvével, vagy például Mona Lisa híres mosolyával.

A város nevezetességei mellett időt szakítottunk három nagy magyar költő (Radnóti Miklós, Ady Endre és József Attila) emléktáblájának megkoszorúzására, ahol egy-egy vers elmondásával is kifejeztük tiszteletünket.

Szerencsésnek érzem magam és örülök, hogy ezeket mind láthattam, átélhettem, hiszen ez az út mindannyiunk számára egészen biztosan emlékezetes élmény marad.

Bense Márk 10.a

Duisburg 2011

Eljött az a nap, amit mindenki félve, izgalommal telve, és kíváncsisággal várt. Csak akkor fogtuk fel igazán, hogy megyünk Németországba, amikor már a repülőtéren voltunk. Az ellenőrzések után felszálltunk a gépre, ami kis idő, és hosszú kacsaringós út után a kifutópálya felé hirtelen meglódulva az ég felé rántott bennünket.

Én akkor repültem életemben először, és előtte sokszor képzeltem el, hogy vajon milyen is lehet, de álmomban sem gondoltam, hogy ilyen jó érzés. A repülő felszállás közben lágyan kacsázott a levegőben, és lassan magunk mögött hagytuk a felhőket is. Elértünk oda, ahol mindig süt a nap.

Úgy másfél óra repülés után megérkeztünk Dortmundba, ahol cserediákjaink már vártak bennünket. Sokan féltünk egy kicsit a találkozástól, hisz nagyon rég nem találkoztunk velük, sőt sokan közülünk nem is beszéltek velük a szeptemberi elválás óta.

Nem tudom, a többiek hogy voltak vele, de az én félelmeim feleslegesnek bizonyultak. Felina (az én cserediákom) családja nagyon kedves, segítőkész volt, olyannyira, hogy vállalták, hogy fogadják Zsoltot is, akit különböző okokból nem fogadott a cserediákja.

Az első nap a családok szerveztek programot. Mi – sokakhoz hasonlóan – elmentünk a CentrO-ba az ottani bevásárlóközpontba, ahol az egész hátralévő napot eltöltöttük. Este hosszan beszélgettünk a családdal, majd mivel mindkettőnket kifárasztott az út, elkészöntünk és nyugovóra tértünk.

Második nap bementünk az Abtei-Gymnasium-ba, ahol cserediákjaink tanulnak, és megnéztünk néhány tanórát. Nekem tetszett az ottani tanítás, csak az volt furcsa, hogy náluk nincsenek osztályok, hanem mindenki saját órarend szerint jár órákra. Szerintem így a diákoknak nincs lehetőségük olyan jól megismerni egymást, mint nálunk. Az órák után ellátogattunk a Landschaftspark-ba, egy régi vasöntődébe, ami szintén nagyon érdekes volt, főleg amikor felmentünk a tetejére. Be lehetett látni az egész környéket.

A harmadik nap Kölnbe kirándultunk, ahol a dóm megtekintése után kaptunk egy kis szabadidőt, hogy vásárolhassunk, bejárassuk a várost.

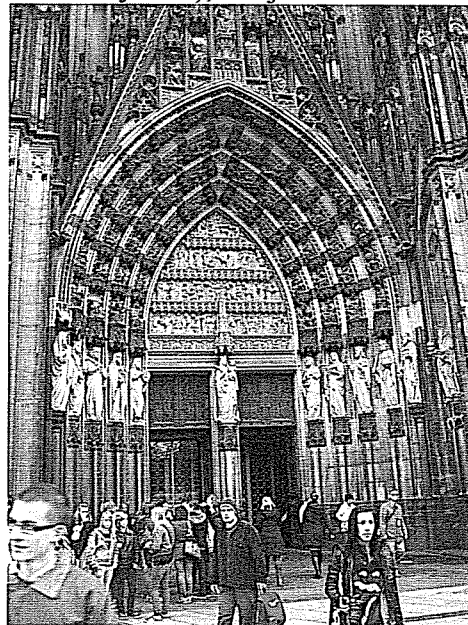
A kölni kirándulás után mi elmentünk megnézni Felina „Rollkunstlaufen” edzését (olyan sport, mint a jégtánc, csak görkorcsolyában), majd elmentünk a bátyja születésnap bulijára, ahol szintén jól éreztük

magunkat, és sok érdekes emberrel találkoztunk.

Szombaton és vasárnap ismét családi nap volt, így mindenki a saját diákjával szervezett programot. Minékünk mindkét nap színes és érdekes programjaink voltak. Többek között lovagoltunk, minigolfoztunk, moziba mentünk, szóval egy percre sem unatkoztunk.

Ismét megragadnám az alkalmat, hogy megköszönjem a sok munkát, amit szervező tanáraink az út sikeréért tettek, és hogy ott Németországban is mindig számíthattunk rájuk.

Én nagyon élveztem a pár napot, amit ott töltöttünk, és nagyon tudom ajánlani mindenkinek, hisz nem csak jó nyelvgyakorlás, de lehetőség arra, hogy új embereket ismerjünk meg, és eltöltsünk egy kis időt Németországban.

Pesthy Sándor Gergely 10.B

Elindult a tanév

Az új tanév az ország diáksága számára sok újat nem tartogat, ellenben a felnőttek, főleg a tanárok, igazgatók és iskolafenntartók szempontjából nagyon is jelentős lesz. Számunkra sem az idei tanév csekély tartalmi változásai az izgalmasak, inkább a tanév során, várhatóan még az ősszel, a Parlament által elfogadandó új közoktatási törvény hozta változások a lényegesek. A változások irányát is jól mutatja, hogy nem új közoktatási törvényről, hanem új nemzeti köznevelési rendszerről beszél az oktatási államtitkárság. A tanítandó tartalmak (tananyag) tekintetében pedig a várhatóan tavaszra véglegesülő Nemzeti Alaptanterv fog részben új irányt szabni. Érdemben tehát ezekről a változásokról legfeljebb a jövő év elején tudok beszámolni, ezért vissza is kanyarodnék az iskola elmúlt fél évének leltárjához.

A gimnázium életéről szóló írások részben a már jól bevált, hagyományos programjainkról szólnak, mint a német cserekapcsolat, a 12 órás iskolai focihétvége vagy a nyári párizsi kirándulás élménybeszámolója. Részben új vagy megújuló kezdeményezésekről adnak számot, mint az újonnan szervezett ausztriai német nyelvi tábor vagy a nyári premis nagytábor, az EJNO (Elég Jó NÓmád) tábor, amelynek a hagyományai az iskola 1992-es újrakezdésének időszakához kötődnek. Az iskolaújítás és az iskolai színjátszókör csak félig-meddig új kezdeményezések, hiszen ha folyamatosan nem is, de néhány év kihagyással már sikerrel működtek az elmúlt 19 év alatt.

A tanulás-tanítás sokszor fárasztó és – valljuk be – néha unalmas folyamatában újdonságot jelent a projekt oktatás, amellyel mi is próbálkoztunk. Még 2010 tavaszán Szent Norbert korát idéző projektnapot tartottunk, idén májusban pedig tudományos-egészségvédelmi projektnapot szerveztünk. A diákok több mint húszféle program közül választhattak a matematikai játszóháztól kezdve, az érdekes fizikai és kémiai kísérleteken át, az elsősegélynyújtásig vagy éppen a kamaszkori lelki problémákig, nagyon színes volt a paletta. A foglalkozások javarészt 2 órások voltak, de volt, ami 1 tanóra időtartamát ölelte fel, mint például a fogyatékkal élők életét kipróbáló foglalkozás, amelyen kerekesszékes, látás- vagy hallássérült emberek mindennapi életét lehetett meg tapasztalni. De a különböző diákcsoportok részvételével játszott fenntarthatósági szimulációs játék, amely a Földön folyó környezetpusztító tevékenységet próbálta érzékeltetni a résztvevőkkel, az egész délelőttöt igénybe vette. A sok új ismeretet adó, új tanulási-tanítási forma mindenkinek elnyerte tetszését.

És most tekintsünk egy kicsit előre is. Az egész új tanévet végigkísérő programsorozat a londoni olimpia jegyében zajló Premontrei Olimpiai Ötpróba lesz. A tanárok, diákok és családtagjaik, valamint az öregdiákok számára meghirdetett ötpróba valójában hét sportági teljesítménypróba: futás, kerékpározás, túra, tájékozódási futás, duatlon és két úszó próba, ahol, ha megfelelő eredményt ér el az illető, 1-1 pecsétet kap az igazoló lapjára, és aki a májusi utolsó forduló után legalább 5 pecséttel rendelkezik, egy premontrei emblémás pólót kap ajándékba. (A pólótulajdonosok között egy, a londoni olimpiára szóló utat is kisorsolunk, de ehhez még keressük a szponzorokat ☺) Az első próba, a futás szeptember 24-én már megvolt, és majd' kétszázan teljesítették az 5 vagy 10 km-es távot. Persze azért az első próbának, és majd az ezt követőknek is a legfontosabb célja – a szintidő teljesítésén túl – a közösségépítés, a Premontrei Gimnázium közösségébe való tartozás erősítése volt. Aki ott volt ezen az első szeptemberi alkalmon, megerősítheti, hogy a rendezvény elérte célját, sok, jóleső fáradtsággal rendelkező fiatal vagy idősebb mondta, hogy örülök, hogy eljöttem, és ott leszek októberben is a következő próbánál.

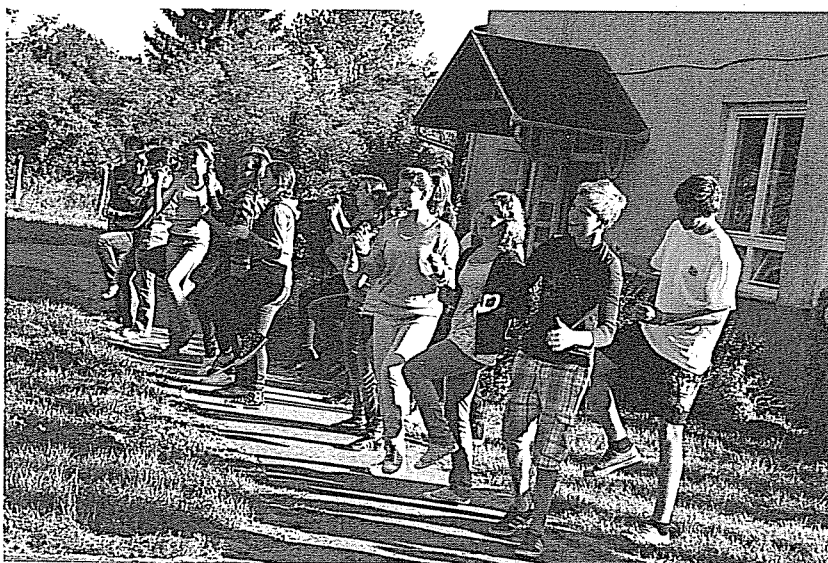
Bárdy Péter igazgató

Premis Nagytábor – 2011. augusztus

Szombaton reggel mindenki nagy izgalommal gyülekezett a Premi parkolójában. Alig vártuk, hogy újra találkozassunk rég nem látott barátainkkal és az új golyákkal. Kisebb-nagyobb problémákkal bepakoltuk csomagjainkat (az utazó-táskákat és a sátrakat) a buszba, majd mindenki elfoglalta az előre lefoglalt helyét. Annyira jól éreztük magunkat az úton, hogy észre se vettük, már megérkeztünk Bernecebarátiba.

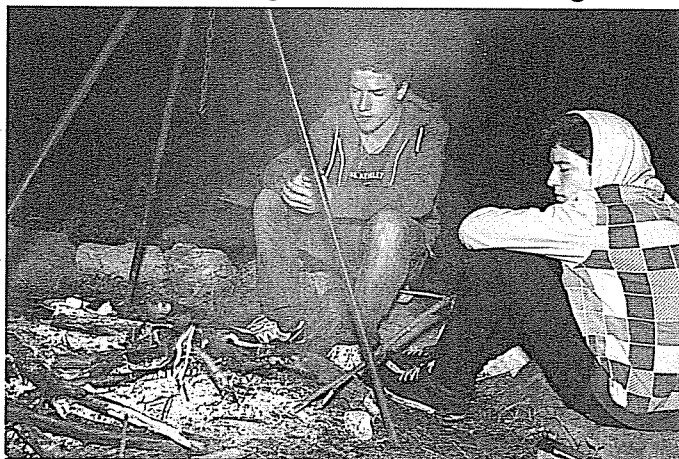
Miután leszálltunk és mindenki magához vette a csomagjait, Ángyán Péter törzsfőnök dobujával összehívta a leendő kis indiánokat, vagyis minket. Mindenki megszeppenve állt, még nem sejtettük, hogy hatalmas kalandok és fergeteges élmények várnak ránk. Mindenki bekerült egy törzsbe, melyeknek vezetői tanárok és öregdiákok voltak. A sátrak felállítása után, fél óra alatt minél több rőzsét kellett összegyűjteniük a csapatoknak, nem kis nehézségek árán. A feladat után már nem kellett tartanunk a reumától, mivel az erdőben csalánból nem volt hiány.

Estére minden törzsnek saját csapatindulót kellett készítenie magának, melyet az esti tábortűznél adtunk elő. Megtanultunk különféle játékokat, mint például a „cőjézést”, az „ó beginnát” és a „plíplíplít”. Minden törzset beosztottak egy-egy éjszakai őrökösre vagy hátul a nagy tűznél, vagy elől a fáklyáknál. Ha nem vigyáztunk volna kellőképpen, hogy ki ne aludjon a tűz, akkor nem lett volna reggeli tea. Urbán Domi vezetésével, fergeteges reggeli tornákon vehettünk részt, akár akartunk, akár nem.

Vasárnap, reggeli után a közeli templomba mentünk, ahol Piusz atya tábori misét tartott nekünk. Mikor visszaértünk a táborhelyre, választhattunk két túraútvonal közül. Legtöbben a rövidebb túrára mentek volna, de végül mindenki önkéntelenül a hosszú útvonalon vett részt. Mikor visszaértünk a nagy túráról, csak egyetlen dolog vígasztalt minket. Még több

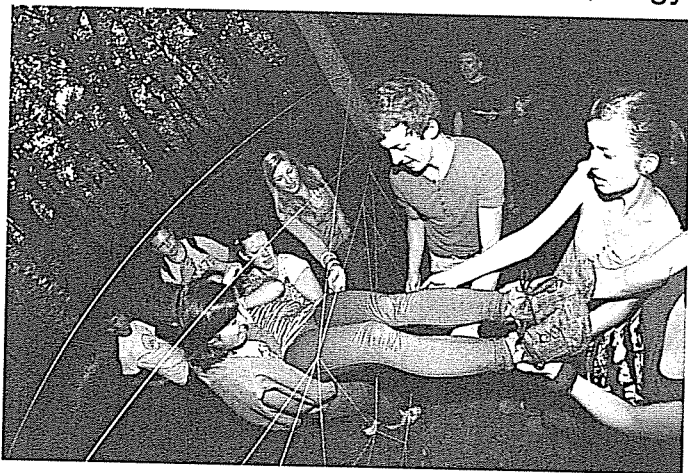
táborozóval bővült a csapatunk. Az esti vacsorát minden törzsnek saját magának kellett megoldania, még a tűzrakást is. Az eloltással már nem kellett sokat foglalkoznunk, mert elkezdett zuhogni az eső. A következő pár órában a tornateremben játszottunk. Az est legjobb játéka a „puszi-fight” volt, mivel ebben lehetett a legtöbb sérülést szerezni. Nehézünkre esett abbahagyni a játékot, de mivel fáradtak voltunk, így elmentünk

aludni. Sokan beköltöztünk az iskolába éjszakára, mert a vihar miatt bokáig ért a víz a sátrainkban.

Harmadik nap reggel, miután részt vettünk a reggeli frissítő tornán, négy program közül választottunk. Sokan a nemezelés mellett döntöttek, mivel a tájékoztató feladatok, a szerszám-használati program és a rönk-csomózás mellett ez tűnt még a legkevésbé fárasztó elfoglaltságnak. Délután minden csapat megküzdött egymással a röplabda bajnokságon. Miután megszülettek az eredmények, kihirdették, hogy Ági néni csapata lett az első.

Utolsó előtti nap délelőtt egy vetélkedőn kellett részt vennünk, ahol több állomáson keresztül megmutathattuk, hogy mennyire vagyunk ügyesek, kreatívak

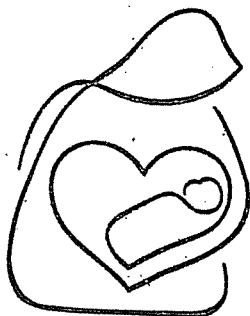
vagy éppen okosak. Este a *Ki mit tud?* és a *Gólya-avatás* után, mindenki kapott oklevelet, csokit, pólót és egy hatalmas gratulációt, amiért ilyen szépen végigcsinálta a tábort. A csapatversenyben István bácsi törzse, a Cherokee törzs érte el az első helyezést. Ezután a Berka együttes fergeteges táncbálat tartott, ahol mindenki lelkesen ropt a néptáncot. A későbbi órákban DJ Paulie fokozta tovább a hangulatot. A

hajnalig tartó mulatozás után mindenki nyugovóra tért. Reggel szomorúan csomagoltunk össze. Már akkor éreztük, hogy hiányozni fog a tábor.

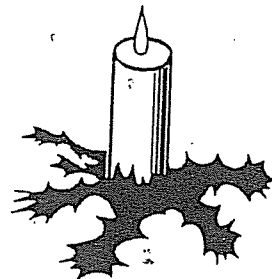
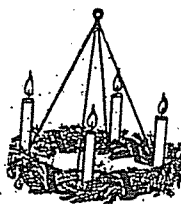
Végezetül mindenkinek ajánljuk a tábort, aki kicsit is úgy érzi, hogy szereti a jó társaságot, a jó hangulatot és a jó bulikat. Ezúton szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki hozzájárult a tábor megszervezéséhez, legfőképpen Ángyán Péter tanár úrnak.

Fekete Annamária és Vilhelm Adrienn 10. a

A közelgő adventi és karácsonyi ünnepek alkalmából a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesületének vezetősége és a körlevél szerkesztősége áldott ünnepeket és egyúttal boldog újévet kíván minden tagjának és kedves olvasójának

Advent

HA SZEPTEMBER, AKKOR 12 ÓRÁS FOCI

Idén szeptember 24-én került megrendezésre iskolánkban a már-már hagyománynak mondható sportesemény, a 12 H foci. Mivel e sorok írója is a szervezők csapatát erősítette, a lebonyolítást nem méltatnám, ellenben ez úton szeretném megköszönni minden olyan személynek a fáradozást, aki csak egy kicsit is segített a megvalósításban. Ebben az évben nagylelkű szponzorok, mint az ismert sportáruház, és az egyik pest-megyei takarékszövetkezet gödöllői fiókja (jogi okokból nem megnevezhető) tették lehetővé a csapatok bőkezű díjazását. Hálaikat ezúton is szeretném kifejezni. Az 5-8-ik osztályosoknak rendezett viadalok reggel nyolckor, két helyszínen kezdődtek meg, a fiúk a csarnokban, a lányok pedig az istállóban küzdöttek meg a trófeáért. A vándorkupát mindkét nemből a legesélyesebb és legtapasztaltabb – szándékosan nem a legidősebb szót használtam – csapat nyerte, amelyik a lányoknál a 8. osztályosok csapatát, míg a fiúknál e korosztály távolmaradásával a 7. osztály csapatát jelentette. A kicsiknél összesen 7 csapat képviselte

osztályát. 10 órakor kezdtek meg a nagyok a küzdelmeket, ekkor már a zene elindult, és a nézők száma is egyre jobban gyarapodott. A felsős és öregdiák fiúcsapatok létszáma 17 volt, így az ő meccseik már egyszerre két pályán, kint és bent kerültek lebonyolításra, míg a lányok 9 csapata a kicsikhez hasonlóan az istállóban játszott. A programban hosszú idő után újra szerepet kapott a tanárok válogatottja,

akik két gálameccsen léptek pályára az iskola jelenlegi és elballagott legjobbjai ellen. A mérkőzések hosszú sora alatt felhalmozódott csúszás miatt akár 13-14 órás focira is változtathattuk volna az esemény nevét, mivel a helyosztók, már igencsak a késői órákban zajlottak. Érdekes, hogy mindkét nem küzdelmei öregdiák győzelmet hoztak, a fiúknál a tavaly ballagott A-sok és C-sek közös csapata, míg a hölgyeknél a tavalyi 13 B védte meg a címét. Az erősebbik nem dobogójára a 2010-es A-s osztály és az idei 13 B első számú csapat fért fel, míg a szebbik nemnél a 12 B és a 12 C foglalta el megérdemelt helyét az első három között. A gólkirályi címet pedig már-már megszokásból vehette át Kurunczi Dániel a 13 B tanulója. Nem csupán a 33 nevezett csapatot illeti meg dicséret, hanem mindazt a sok szurkolót és nézőt, akik biztatták csapatukat ezen a szombati napon. Csak egyet kívánhatok, hogy ez a hagyomány ne haljon ki az idei szervezők elballagásával, és jövőre öregdiákként visszatérhessek egy hasonlóan remek iskolai eseményre.

Éliás András 13. B

Némettábor Saalbachban

Nagyon jó volt! Hét napig tartott, és hat éjszakát aludtunk Saalbachban, ebben a kis alpesi faluban. Az indulás napján nyolckor találkoztunk az iskola előtt. 9 órai utazás után érkeztünk meg Saalbachba. A szálláshelyünk nagyon szép volt, vendéglátóink finom vacsorával vártak bennünket.

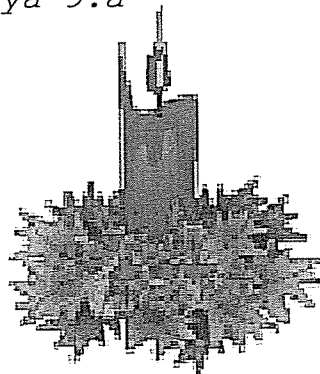

Mindennap hétkor keltünk fel, és busszal mentünk a közeli Saalfelden városkába, ahol a tanítás folyt. Egy nap 2 óránk volt az iskolában. Tanítás után minden nap csináltunk valami érdekeset, és csak utána mentünk vissza a szálláshelyre. Hétfőn az iskola után strandra mentünk. Kedden a

hegyek között kirándultunk. A túra 3 órás volt, és a végén kisvonattal jöttünk le a hegyről. Szerdán egy bányát néztünk meg. Ez nagyon érdekes, de ugyanakkor ijesztő is volt a szűk és alacsony járatok miatt. A következő nap Weißbachban egy szurdokban tettünk látogatást. Utána még aznap elmentünk St. Martinba, ahol egy szép templomot néztünk meg. Az utolsó ott töltött napunkon nem volt tanítás, hanem egész nap kirándultunk. Az első állomásunk Hinterglemmben a Reiterkogelbahn (hegycsúcsra vivő vonat) volt. Utána Krimmlbe mentünk. Ott Európa legnagyobb vízesését láthattuk. A fárasztó túra megérte a gyönyörű látványt, amit ez a hatalmas lezúduló víztömeg nyújt. Az utolsó állomás Zell am See volt.

Szombaton, a hazaúton tettünk egy kis kitérőt Németország felé, hogy egy szép tavat megnézhessünk. Hogy ne unatkozzunk annyira a hosszú utazás alatt, még filmet is néztünk. Hazaérkezve egy közös imával zártuk a táborot.

Dohanics Orsolya 9.a

Iskolai színjátszó kör

Az iskolai színjátszó kör 2009 telén alakult. Friss drámapedagógusi diplomával a zsebemben és sok szorongással a lelkemben kezdtem bele a foglalkozásokba. Azt gondolva, ha semmi mást nem csinálunk szerda délutánonként, csak jókat játszunk, nagyokat nevetünk, már az is megéri. Hiszen ahogy egy aforizma mondja: a homo ludens (játészó ember) a homo sapiens nemesített változata. A felnőtt világban nagyon kis tere van a játéknak, pedig a játék során sokkal egyszerűbben értünk meg valamit a világból s az élő emberi közösség semmihez nem hasonlítható jelenségeiből.

Az első félév tehát „csak” játékkal telt el, megismerkedtünk, összeszoktunk, egy csapatná lettünk. Egyre bátrabban és egyre komolyabban „játszottunk” együtt. Az improvizációk, helyzetgyakorlatok történetei a mindennapi élet játszóterén íródtak. Hogyan kezeljük kapcsolatainkat, a családi problémákat, a barátságot és főként a szerelmet? Hogyan találjuk meg az egyensúlyt álmaink és a valóság között? Hogyan találunk közös nyelvet, amellyel szót érthetünk egymással? Ezek a kérdések ismétlődtek a játékosan megélt szituációk során. Több mint fél éves munka után érkezettnek látszott az idő, hogy kiálljunk a többiek elé. Első előadásunk az Akárki című középkori moralitás volt. Engem felnőttként az izgatott, mennyire lehet élővé tenni ezt a középkori művet, egyáltalán a moralitást, a halállal való szembesülést tizenévesek számára. Azt hiszem sikerült, akik velünk együtt jelen voltak, megélhették élet és halál misztériumát. Azóta még két kisebb darabot mutattunk be. Smelka Sándor: „A buszra várva” és Szép Ernő: „Isten madárkái” című egyfelvonásosokat láthatta az iskola diákközönsége.

Az előadások során soha nem egy technika vagy egy drámaforma tökéletes kivitelezése a fontos, hanem az élő emberi pillanat, a jelenidejű találkozás létrehozása és teljes megélése. Erre törekszem, amikor játszunk, amikor próbálunk. És remélem, ez vonzó lesz továbbra is a diákok számára.

Mivel a színjátszó kör léte, immáron három éves múltja az alapító tagok lelkesedésén múlt, álljon itt néhányuk visszaemlékezése, gondolata, hiszen ebben az egész történetben a csapat az igazán fontos:

"Elment már a busz? Naná! Ez a mondat, ami a legjobban megmaradt bennem az elmúlt 4 évben, ami nem véletlen, hiszen ez a mondat már ránk is vonatkozik: elment a premis buszunk, hiszen elballagtunk.

Miket csináltunk az elmúlt években a színjátszó szakkörön? Játszottunk, nevetünk, előadtunk. Röviden így lehetne összefoglalni az éveket.

Hogyan is kezdődött? Az első alkalommal mindenki félve lépett be a kondi terem ajtaján, még nem tudtuk, hogy pontosan mi is fog ránk várni. Aztán elkezdünk játszani, és már mindegyikünk tudta, hogy nagyon jó kis társaságnak lehetünk tagjai. Ha kellett, akkor komolyak voltunk, ha arra volt szükség, akkor nevettünk, ha pedig éppen úgy hozta a szituáció, akkor ordítottunk egymással. A Premi® színjátszó tagjainak száma évről évre gyarapodott, így kénytelenek voltunk a Fényi Ottó terembe költözni, hogy mindenki kényelmesen elférjen. A fejlődést látva Otti néni már színdarabokkal is próbálkozott. Felleptünk gödöllői rendezvényeken, és gimnáziumunk tanulói is megnézhatték társulatunkat. Nagy sikert aratott az Akárki című előadásunk, amelyben a nézők is aktívan részt vehettek. Egy téli előadással is megajándékoztuk tanuló társainkat, ami egy kis technikai problémát leszámítva nagyon jól sikerült. Ha éppen nem előadásra készülgettünk, akkor sem unatkoz-

tunk, ugyanis a Beugró mellett sok improvizációs és különféle készségfejlesztő játékkal ismerkedtünk meg, Fejlesztettük mimikánkat, hangunkat, mozgásunkat."

Szabó Tímea, 2011-ben végzett, 13. b osztályos

„Azt hiszem, a színjátszósok nevében nyugodtan mondhatom, hogy a premis színjátszó kör sokban színesítette gimnáziumi éveinket.

Azt szerettem nagyon az egész színjátszóban, hogy egyrészt különböző osztályokból („ás", „bés", „cés") jártunk oda, másrészt különböző életkorúak is voltunk, ami által egy „premis-egyetemis" közösség jött létre, amibe jó érzés volt (vagyis még mindig az) tartozni. Együvé tartozásunkat erősítette, hogy miután részt vettünk egy regionális kreatív versenyen, azzal a köszöntéssel üdvözöltük egymást a suliban is, amit ott találtunk ki: „KABÁT ereje éltet minket!!" Ezt persze nem értette, aki nem volt velünk a főtí versenyen, és az ember tisztára titokzatosnak érezte magát. A fergeteges „Buszos" előadás után ez a köszöntési mód megváltozott és „Elment már a busz?" lett belőle, amire igazából többféle válasz is adható például a „Nannáááá!!" is. De repertoárunk másik darabja, az Akárki is nagy élményt jelentett, főleg, hogy háromszor is előadtuk, és egy kicsit mindegyik másként sikerült. Az egésznek a hangulata - a próbák, a készülődés - szuper volt. A próbák alatt biztosan el is fáradtunk, de valahogy nem ez az első dolog, ami eszembe jut róluk - bár az idő sok mindent megszépít -, hanem a rengeteg nevetés, vicces szituáció. Sok-sok pozitív visszajelzést is kaptunk előadások után, ami szintén hozzájárult ahhoz, mindenki büszke legyen arra, hogy a „színjátszósok"-hoz tartozik. A karácsonyi előadás után meg - szerintem -, ha bárkinek a csapatból annyit mondanék, hogy HÓGÉP, biztos mindenki szeme előtt megjelenne a kép, amint ordítunk a színpadon, hogy túlharsogjuk a hógép zúgását, valamint az, ahogy az első sorokban fulladoznak az ötödikesek attól az olajos-büdös szmótytól, amit a csodás szerkezet kibocsátott.

Az improvizációs és egyéb játékok is viccesek voltak, plusz nekem segítettek egy kicsit abban, hogy ha esetleg új emberekkel találkozom, vagy felnőttekkel beszélek, akkor nyitottabban és közvetlenebbül viselkedjem. Szerintem ez több zárkózott, vagy csendesebb típusú embernek sokat segített rajtam kívül is."

Ö Kovács Anna, 2011-ben végzett, 13. b osztályos

„Ami nekem leginkább megmaradt (kiemelkedő tehetségű társaink játéka mellett) az az, hogy a kevésbé tehetségesek vagy átlagosak is ugyanúgy kivették a részüket a játékból, illetve megkapták a szerepüket a darabokban. Egy csapatot alkottunk, pedig egyébként nem is igazán érintkeztek az osztályok, amikből jöttünk. A színjátszón töltött idő alatt hasznos tapasztalatokkal lettem gazdagabb, de akinek mondjuk nem annyira hasznos az ilyen jellegű tapasztalat, az is jól eltöltött időként tekint majd vissza ezekre a másfél órákra és egész napokra, mert a jó hangulat, az alkotás mindenkinek élményt jelent. Valójában nincs tehát ember, aki ne profitálna így vagy úgy a színjátszásból. Ezt megéreztek a diákok, és a kezdeti emberhiány idővel megszűnt, sőt, kimondottan sokan lettünk, annyian, hogy már nehéz lett megfelelő darabot találni, amiben ennyi ember játszhat. Azt hiszem azonban, Otti néni számára nincs ennél édesebb teher, vagy jobban szívet melengető nehézség."

Németh Domonkos, 2011-ben végzett, 13. b osztályos

Domi jól ráérezett, nem hiába játszottunk egy csapatban: valóban édes teher és szívet melengető nehézség a színjátszó, ha sok a tagja.

Ivókné Szajkó Ottília

JELESEBB ZENEI PRODUKCIÓK

– tanáraink és diákjaink közös fellépései –

A 2011-es év sok tekintetben Liszt Ferenc éve a születési bicentenárium alkalmából. Első komolyabb iskolai megemlékezésünk május 30-án egy különleges hangverseny volt gimnáziumunk aulájában. „Liszt és az irodalom” címmel zongoradarabokat és különféle hozzájuk kapcsolódó irodalmi idézeteket válogattunk össze. Így az esemény hangverseny és felolvasó est is volt egyben. A verseket és prózákat öregdiákunk, Szűcs Ágnes (2005a) válogatta, melyeket Kocsis Csaba tanár úr olvasott fel. A zongoradarabok előadói Balogh P. Piusz, Barta Gergely, Cser Ágoston és Enyedi Mózes voltak. Közreműködött még Törpényi Sándor tanár úr és Somogyi Eszter zeneiskolai énektanárnő. A közönség soraiban diákok, szülők és tanárok is ültek egyaránt, és reméljük, hogy a sikerre való tekintettel szélesebb hallgatóság számára is előadhatjuk majd ezt az érdekes összeállítást.

A tanév vége után, július elején immár harmadik nyári alkalommal koncertezett Zsámbékon a Zsámbéki Premontrei Esték keretében az a tanárainkból, diákjainkból és öregdiákjainkból álló 20 fős kórus, akik fontosnak érzik, hogy időről időre együtt dolgozzanak, közösen mutassák meg tudásukat, rátermettségüket. „Visitationis mysterium” címmel gazdag műsort énekeltünk Szűz Mária angyali üdvözlétéről és Erzsébetnél tett látogatásáról.

Augusztus 5-én nyílt meg a Gödöllői Királyi Kastélyban a „Kincses templomok” c. kiállítás, melynek nagyszabású megnyitójára meghívást kaptunk egyházi énekek megszólaltatására. A négyfős kamarakórusban tanáraink, diákjaink és öregdiákjaink is képviseltették magukat.

Augusztus közepén hagyományos formában zajlott a 12. Gödöllői Szkolatábor. A 140 résztvevő a gimnázium B épületében „építette fel” központját egy heti komoly, zenei munkára. Különlegessége volt ennek a tábornak, hogy nyitókonzertje (augusztus 11-én este) W. A. Mozart: A varázsfuvola c. operájának bemutatója volt a szkolatábor társulatának előadásában, a Szűcs-nővérek (öregdiákjaink) díszlettervezésével és Kocsis Csaba tanár úr rendezésében. A sok-sok tervezés, felkészülés, próba meghozta a várt gyümölcsöt: nagyon nagy sikerű operaelőadásnak lehettünk hallgatói és tanúi. Megtelt az aula közönséggel, és hálásan gondolunk mindazokra a gimnáziumi tanárkollégáinkra, akik nyáron is megtiszteltek mindannyiunkat jelenlétükkel.

mű férfikari gyászmisetételeit. A zsúfolásig megtelt kápolnában olyan zenei összeállítás hangzott fel, amely ebben a szép liturgikus térben talán még sohasem.

Szeptember 10-én volt Erzsébet királyné halálának 113. évfordulója. A Gödöllői Királyi Kastély minden évben valamilyen formában megemlékezik erről az alkalomról. Idén a kastély-kápolnában tridentí rítusú Requiem keretében – melyet Kovács E. Gellért O. Praem. atya celebrált – egy tíztagú férfikar énekelt (köztük tanáraink, diák- és öregdiáktársaink) a mise gregorián tételeit és Cristóbal de Morales, spanyol reneszánsz szerző ötszóla-

Balogh P. Piusz O. Praem.

Poroltó, az Iskolaújság

A Preminek már a saját iskolaéveim során és később is volt sulióújságja, mindegyik megért pár értékes számot, aztán sajnos elhalt a kezdeményezés. Több diákkal együtt hittünk és hiszünk abban, hogy egy iskolának szüksége van egy fórumra, ahol nem a hagyományos értelemben vett hírek, információk jelennek meg, de mégis a Premihez kapcsolódnak. Már a tervezés szakaszában, a 2009/2010-es tanévben kiderült, hogy nagy fába vágtuk a fejszénket, mivel mindenkinek más elképzelései voltak az iskolaújságról, annak tartalmáról, csak abban volt meg az egyetértés, hogy csinálni kellene. Végül a Poroltó névadója Szarka Sára (2010-ben érettségizett diák) lett, a különös cím egyik célja a figyelemfelkeltés és meghökkentés volt, a másik magyarázat szerint az újság címe a „porhintés”, mint dicsekvés, színlelés ellentétéként érthető. Érdekes módon már senki sem emlékszik, miért egyeztünk meg a Poroltó címben, csak arra, hogy már így emlegetjük. A szerkesztőség rövid idő alatt összeállt, a média fakultációs diákok személyében (Bangó Alexandra, Dudás Tamás, Georgita Dezső, Hamkó Beatrix, Illésy Kati, Hamkó Beatrix, Németh Domi, Péger Dani, Pitlik Laci és Varró Ilona), és végiggondoltuk, hogy az időt és a lehetőségeket figyelembe véve évi négy szám a megvalósítható, amihez próbáljuk tartani magunkat. A következő fontos lépést a rovatok és témák kidolgozása jelentette, mi fogja érdekelni a többséget? Erre a kérdésre azóta is folyamatosan keressük a választ. Szeretnénk, hogy markánsan az iskolához kapcsolódjon, ugyanakkor legyen valami új és érdekes. Erre alapozva foglalkoztunk aktualitásokkal, készítettünk interjút különleges utat bejáró öregdiákokkal és mutatunk be mindig a diákok által írt verseket, novellákat. Abban teljes egyetértés volt, hogy képregényre szükség van egy újságban, és Bangó Alexandra szerencsére nem csak kitalálni, hanem megrajzolni is tudja az ötleteit. Mivel az iskolai életnek nagyon szerves részét képezi a sport, ezt semmiképp sem lehetett kihagyni a sulióújságból, a Sportrovat szerkesztője címet Éliás András vállalta magára és végzi remekül, ő ez egyetlen hivatalos, nem média fakultációs tagja a szerkesztőségnek. A cikkek írója Georgita Dezső, Hamkó Bea, Varró Ilona, a képszerkesztő Janosik Tamara, akiről már el sem hinné senki, hogy nemrég tanult bele ebbe a műfajba. A szerkesztőségi tagokon felül a Poroltó máshonnan is sok segítséget kapott, bármelyik diákhoz fordultunk, hogy képre, jó történetre, ötletre van szükségünk, számíthattunk rájuk. A kollégák a szövegek lektorálásában nyújtottak segédkezet, amikor a nyomdába küldés előtt már azt sem tudtuk, hol áll a fejünk.

A Poroltó így már működik, három megjelent számra már azt mondhatjuk, hogy rendszeres. Most az a következő feladatunk, hogy csiszoljunk rajta. Legyen még szebb, izgalmasabb, csillogóbb, színesebb – még szerethetőbb.

Vancsó Éva

Változások a 2011/I körlevél 5-6. oldalán közölt egyesületi névsorhoz képest
(az évfolyamszámok az érettségi évét jelentik)

Elhunytak:

Kirchhofer József (1938/B évfolyam),
 Dragsits Ottó (1940-es évfolyam),
 Sármezey Árpád (1943-as évfolyam),
 Bokor Emil (1944-es évfolyam),
 Galambos Endre (1947-es évfolyam),
 Gáll Ernő (1948-as évfolyam),
 Balogh Béla (1949-es évfolyam),
 Schalkház Lipót kassai öregdiák.

Új belépők:

Beelik Viktor (1948. évf.),
 Katona Szabolcs (2000b évf.),
 Tasnádi Bence (2006/a évf.),
 Kiss Zsuzsanna Ágnes (2008/b évf.),
 Juhász Zsombor (2009/a évf.),
 Annus Réka (2010/a évf.),
 Baranyi Dániel (2010/a évf.),
 Hegedüs Ferenc (2010/a évf.),
 Holczinger János (2010/a évf.),
 Jóvér Ákos (2010/a évf.),
 Kinde Mátyás (2010/a évf.),
 Krajcserik Gábor (2010/a évf.),
 Lobmayer Máté (2010/a évf.),
 Makádi Milán (2010/a évf.),
 Németh Kinga (2010/a évf.),
 Pozsár Kata (2010/a évf.),
 Szőke István (2010/a évf.),
 Tóth László (2010/a évf.),
 Pap Endre Gergő (2010/b évf.),
 Mile Mária (2011/a évfolyam).

Előzetes felhívás a 2012. évi közös kirándulásra

Idén Vácra szerveztünk kirándulást, de nagyon kevesen jöttek el. Azt szeretnénk, hogy jövőre a fiatalok közül is nagyobb számban jelentkezzenek, de a régebbi évfolyamok öregdiákjait is várjuk. Az előzetes tervezés érdekében már most meghirdetjük, hogy május valamelyik szombatján mennénk olyan városba, amely sokakat érdekel. Szempontunk az is, hogy ne legyen hosszú az utazási idő, és ne legyen nagyon költséges a kirándulás. Több lehetőség merült fel, így pl. Tata, amelynek vára, sok temploma és tava bőséges látnivalót kínál, de lehet a hasonlóképpen szép Kecskemét is.

Kérjük körlevelünk olvasóit, öregdiáktársainkat szóljanak előzetes felhívásunkhoz, hogy ezek figyelembevételével alakíthassuk ki a végleges programot, amelyet tavaszi körlevelünkben fogunk részletesen ismertetni.

Várjuk véleményeiteket, amelyeket kérjük, hogy az Egyesület címére küldjete: H-2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 06/28/430-879, e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com.

Fél évtized

2010. október 16-án, szombaton az osztályfelelősünk, Farkas Kristóf Vince kitartó és eredményes szervezőmunkájának köszönhetően sor került a gimnáziumunk 2005-ben érettségizett B osztályának 5 éves érettségi találkozójára.

A jeles alkalmat kifejezetten nagy érdeklődés jellemezte, az osztályból a 31 érettségizett közül 24 ember tisztelte meg jelenlétével a találkozónkat, beleértve természetesen e sorok íróját is.

Ahogy eddig minden egyes osztály érettségi találkozóján, így nálunk is eljöttek néhányan a tanárok közül. Legelőször is az érettségink óta immár „tiszteletbelinek” számító osztályfőnökünk, Márti néni, de ott volt még Varga Kati néni, Benedek Éva néni, Juci néni, Bárdy Péter igazgató úr, Szabó Csaba bá és Sanyi bácsi is.

A résztvevők délután négy órától gyülekeztek a Fényi Ottó teremben, ahol azután körbeültünk, és mindenki (beleértve a tanárokat is, akik meséltek a Premiben azóta történt változásokról is) elmondta, mire vitte, ill. mi történt vele öt év alatt.

Legtöbben közülünk már lediplomáztak és sikerült is elhelyezkedniük, de akik még nem tartanak itt, azok is a tanulmányainak végén járnak. Az élménybeszámolók rendkívül jó hangulatban teltek el, de azt nehéz eldönteni, hogy ez vajon az élmények rendkívülisége, vagy pedig az azt mesélő személyek egy részének eredeti előadásmódja miatt volt-e.

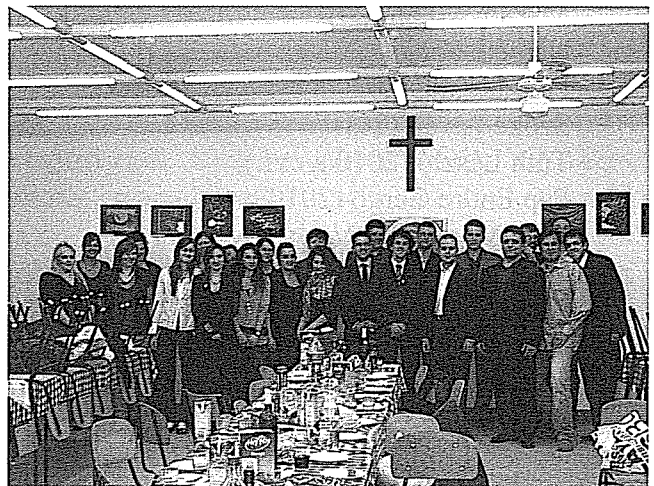
A beszámolók után az ebédlőben került sor az ünnepi fogadásra, ahová a hagyományokhoz híven mindenki saját maga hozott enni- és innivalót. Ezután közösen átvonultunk a Katlanba, hogy ott folytassuk az elmúlt fél évtized során felhalmozódott élmények kicserélését.

A találkozónk pillanatainak megörökítéséről Bakos Gábor Krisztián gondoskodott a magával hozott fényképezőgéppel. A kiemelt köszönet a szervezőn kívül őt is megilleti.

Természetesen adódik a kérdés, hogy vajon 2015-ben, a 10 éves érettségi találkozónkon is leszünk-e legalább ennyien, de még ennél is sokkal fontosabb, hogy akkor az egykori „premisek” közül hány ember őrzi meg a saját karrierjében és magánéletében is azt a szellemiséget, amely az érettségiig a Premontrei Gimnázium falai között legalább részben beléivódott.

És ha már szellemiségről van szó: jómagam hívő, de korántsem tökéletes katolikusként azt teszem még hozzá, hogy az Úr majd a halálunk után nem azt fogja megkérdezni, hogy mennyire voltunk sikeresek (esetleg azt a sikert mennyire jól tudtuk előadni a többieknek) a munka világában és milyen magasra sikerült felkapaszkodnunk a ranglétrán, hanem hogy az életünk és az emberi kapcsolataink minősége mennyire közelítette meg a Teremtő által felállított mércét.

A szakmájukban sikeres, de boldogtalan és lelki bajoktól beteg emberek száma ugyanis nyomasztóan sok, akár csak a megélhetési gondokkal küzdőké, akikre a fényes karriert befutottak nagy része a mai világ korszellemének megfelelően nem is gondol.

Petneházy András (2005 B)